

SLOVO KNĚZE

Víra

Víra je bezpodmínečné přijetí, že Bůh je náš dobrý Otec, Stvořitel a jeho Věčné Slovo – Syn je náš Vykupitel.

Pochybnosti jsou možná součástí postoje víry. Pokud ale vědomě vyloučíme Boha ze svého života, musíme něco na jeho místo postavit. My lidé jsme zřejmě mistři ve vytváření model, tj. náhražek Boha. Cokoliv, co chce nahradit Boha, je nebo se stane modlou. Může to být dokonce i teologie, zvláště taková, která ztratila respekt, úctu a schopnost žasnout. Jenže modla nikdy nesplní to, co slibuje. Jinými slovy, nevěřit Bohu jako Bohu, je jako podřezávat větev, na které sedím. Job, který rozvažuje nad osudem trpícího člověka, se ve svém rozjímání dostává k počátkům světa: “On roztáhl sever nad pustotou, nad nicotu zavěsil zemi...”

Mnozí z nás mají potíže nasednout do letadla, protože ztrácí pevnou půdu pod nohama. Představa, že naše země je “zavěšena” v “plujícím” vesmíru a přeci po ní kráčíme, jakoby byla upevněna na pilířích, které se nehnou, by nás mohla vést k zamyšlení o jistotách našeho života s Bohem a bez Boha. A Job dodává: “Jeho duch dal nebesům velkolepost... Hle, to je jen část jeho cest, zaslechli jsme o něm pouhý šelest, kdo může porozumět hřímání jeho bohatýrské síly?” Job má dokonce vhlad do podsvětí: “Stíny zemřelých se úzkostně chvějí... Podsvětí je před ním obnaženo, říše zkázy nepřikryta.” Řehoř Veliký interpretuje šeol (podsvětí) ve vztahu k sestoupení Krista – toho, jenž vstoupil tam, kam Bůh již shlížel, a vyvedl odtud, co smrt pohltila.

Stvořený řád tedy nemá žádnou vlastní stabilitu. Vše, co existuje, drží pohromadě čistým darem, protože to tak Bůh chce. Svátý Tomáš Akvinský to vyjádřil jiným způsobem: “žádné stvořené dobro nepatří stvoření, vše je darem.” Země visící na ničem je vesmír, který vyznává svou vlastní závislost.

Uvažme toto: Muž na hromadě popela (Job), neschopen najít ve své tísní Boha se uprostřed svého uvažování zastaví a popíše vesmír, v němž se Boží moc dotýká všeho – od základu země až po hlubiny smrti. Nám zní velikonoční radost a důvod naší naděje: “Pán Ježíš vstal z mrtvých.” Může snad někdo, kdo se upřímně zamýšlí nad životem

prohlásit, “já nevěřím”? Je to jakoby chtěl vzít naší zeměkouli do rukou a točit s ní dle vlastní vůle.

Naší odpovědí je víra, úcta, bázeň, úžas a vděčnost. Ten, který vše stvořil, je nám blíže, než si dokážeme představit. On žije navěky. A my žijeme s ním a v něm.

Ján Halama SVD, farář

Kolínský kostelík Všech svatých

Kolín již nemá mnoho skrytých míst, která by stála mimo náš zájem a zároveň lákala k tomu, aby je každá generace znovu a znovu s úžasem objevovala. Přesto jen pár metrů od kolínského nádraží se jedno takové nachází. Nevysoké návrší, skryté mezi průmyslovými stavbami a kolejištěm. Kdysi dominovalo svému okolí, dnes stojí ztracené mimo pozornost většiny Kolíňáků, o návštěvnicích města nemluvě. A to je možná dobře. Místo trochu romantické, trochu záhadné, trochu bizarní. Periferie města.

Kdybychom se přenesli do středověku, do předhusitského období, nacházeli bychom se již daleko za městem i jeho Horským Předměstím.

Vyvýšenina, před kterou bychom stáli, by se nám asi zdála vyšší. Od severu ji obtékalo Labe. Přesněji jedno jeho rameno. Řeka zde tvořila rozlehlý, tzv. Hrobský ostrov, asi největší z ostrovů nacházejících se u Kolína. Ležel přibližně v místech dnešních nástupišť a východně v prostoru navazujícího kolejiště nádraží.

Někde zde stál také mlýn nazývaný Hrobský, poprvé připomínaný v roce 1327. Původně byl v držení kolínských rychtářů, od poloviny 14. století sedleckého kláštera.

A někde za zmíněnou vyvýšeninou (možná v místech lihovaru, možná o něco blíže) ležel velký hospodářský dvůr, patřící v té době také sedleckým cisterciákům.

A možná již tehdy byla nedaleko v lukách vyhledávaná studánka s čistou pramenitou vodou, kterou tak pěkně popsal v 19. století František Jaromír Rubeš.

Kostelík Všech svatých před opravou v letech 1912–1913. Foto SOkA Kolín.

A všemu tomu dominoval na návrší stojící kostelík Všech svatých. Jeho počátky jsou nejasné. Mohl vzniknout někdy kolem roku 1300 či krátce poté. Datace vychází z architektonických článků, pocházejících z presbytáře, který je původní, z doby vzniku kostela.

V literatuře se někdy udává konkrétní rok jeho vzniku 1292. V Dějinách města Kolína, které sepsal na konci 18. století Jan Vincenc Pábíček, se uvádí: „L. 1292 kolínští měšťané skrze požehnání Boží v dolích blíž Kluků ležících zbohatnuli, jak staré spisy ukazují, své domy stavěli a na poděkování Bohu chrám Páně ke cti všech svatých na vršku proti Horám Kutenským vystavěli, na který chrám Páně měšťan kolínský a spolupřísežný konšel Martin Sylman mnohý náklad jest vedl.“ Dnes panuje mezi historiky shoda, že tato zpráva se vztahuje k jinému kostelu stejného zasvěcení, stojícímu na okraji Kutné Hory (na tamějším městském hřbitově).

Ale co náš kolínský kostel Všech svatých? Snad můžeme vyslovit domněnku, že mohl vzniknout z iniciativy sedleckých cisterciáků, kteří patrně již tehdy nedaleké dvůr vlastnili. Pro cisterciáky bylo

charakteristické, že osidlovali, kolonizovali krajinu. Obhospodařovali ji. Stavěli hospodářské dvory – grangie, na kterých stáli i kamenné hospodářské budovy s obytnými částmi, kde se mohli zdržovat i mniši při svých vizitacích – kontrolách, či v nich mohli pobývat konvrši – bratři bez kněžského svěcení, kteří na těchto dvorech vykonávali práci. A co je důležité, při těchto dvorech mohla být i kaple. Snad tedy kostelík Všech svatých mohl vzniknout jako původní kaple při cisterciáckém dvoru (byť se nemusel nenacházet přímo v jeho areálu).

Nemůžeme ani vyloučit, že tento dvůr mohl předtím patřit či být přímo sídlem některého drobného šlechtice, který ho následně prodal či odkázal klášteru a kostelík zde mohl vzniknout ještě za něj. V listině z roku 1277 vystupuje mezi kolínskými konšely (či ještě spíše přísežnými) jistý Konrád z Hrobů (Condradus de Grob). Nic bližšího o něm ale nevíme.

Kostelík byl v pozdějších letech přestavován a upravován – na přelomu 15. a 16. století (viz dochovaný pozdně gotický vstupní portálek), renesančně na počátku 17. století (tato přestavba bývá spojována s osobou Šimona Šilhánka z Choustníku, bohatého kolínského měšťana a mecenáše, který zemřel v roce 1624 a je zde pochován) a následně barokně v 17. a 18. století (kdy získal vysoký štít v průčelí).

V době Josefa II. byl uzavřen a přestaly se v něm sloužit bohoslužby. Naštěstí toto období přečkal a později zde byly mše obnoveny (byť zpočátku jen dvakrát do roka). V jeho okolí se nacházel hřbitov, který byl používán až do roku 1881.

V 19. století ale kostel nebyl udržován a pustnul. Opraven byl dvakrát ve dvacátém století – v letech 1912–1913 a v roce 1933. První oprava se týkala především zajištění stavby, druhá zejména interiéru. Po roce 1933 se zde opět konaly mše, sic jen jednou do roka.

Poslední ranou byl nálet 18. dubna 1945 (směřující na nádraží a přilehlé podniky, zejména Draslovku). Kostel dostal přímý zásah. Od té doby je v zříceninách.

Jaroslav Pejša

Faráři u sv. Bartoloměje v Kolíně

Po odchodu děkana Vodného, kterým jsme končili minulou část našeho seriálu, nastala potřeba najít jeho nástupce. Kolínští konšelé si vyhlédli kutnohorského jezuitu P. Jana Tešnera, o kterého i prosili u rektora tamní koleje. Pražský arcibiskup kardinál Arnošt Vojtěch z Harrachu však nehodlal strpět vměšování do svých patronátních práv a kolínským děkanem jmenoval P. Tobiáše Regalia z Menštejna. Byl to rodák z Prachatic, vysvěcen na kněze byl 4. 4. 1609, poté působil na mnoha místech – v roce 1622 byl farářem ve Volyni, v roce 1624 v Sušici, bezprostředně před příchodem do Kolína zastával funkci děkana v rodných Prachaticích. Dne 16. května 1630 byl P. Regalius kutnohorským arciděkanem Plocarem v chrámu sv. Bartoloměje instalován kolínským děkanem. Jednalo se o poctivého a horlivého kněze, bohužel však zřejmě také příliš důvěřivého. Nechal si namluvit od císařského rychtáře Jana Skopce, že místní konšelé nejsou upřímní katolíci, že děkana za jeho zády pomlouvají a jiné podobné výmysly. Děkan pomluvám uvěřil a ve svém nedělním kázání dne 4. srpna před celým shromážděním městské radě vše ostře vyčetl. Z celé záležitosti se vyvinula nehezká aféra – kolínští konšelé se odebrali jako jeden muž za P. Regaliem, aby vyjádřili svou lítost nad tím, co od něj slyšeli na svou adresu a chtěli znát zdroj jeho informací. Ten jim byl děkanem sdělen a konšelé po očištění z vyřčených pomluv podali na rychtáře Skopce žalobu u pražského místodržitelství. Vzájemné důvěře ve městě to vše zjevně nepřidalo, Tobiáš Regalius zřejmě pochopil, že pochybil a začal usilovat o změnu svého působiště. To se mu vydařilo a 28. dubna roku 1631 se z Kolína odstěhoval na děkanství do Bíliny.

Arcibiskup kardinál Harrach na jeho místo jmenoval Jindřicha Ondřeje Hofmana. Jednalo se o člověka velmi zajímavého osudu. Narodil se roku 1580 v Jablonném. Původně byl evangelickým knězem a do roku 1622 působil jako farář ve Zvoli u Jaroměře. Byl ženatý, jeho manželka byla z měšťanské rodiny v Jaroměři a měl i dceru. Po roce 1622 na něj, stejně jako na ostatní evangelické duchovní, dopadla povinnost vystěhovat se ze země. Hofman už dokonce prodal majetek své ženy v Jaroměři, pak ale došlo k radikálnímu obratu. Dnes už nedokážeme říci, zda se tak stalo z přesvědčení nebo z obavy před nesnázei pobytu v cizině, každopádně se Jindřich Hofman zřekl

evangelické víry a byl přijat mezi duchovní pražské arcidiecéze. Stalo se tak zřejmě až po smrti Jindřichovy manželky, přičemž jejich dcera zůstala v opatrování u příbuzných v Jaroměři. Před svým jmenováním do Kolína sloužil jako farář v Načeradci. Na svém novém působišti si vedl příkladně, velkou péčí věnoval děkanskému chrámu. Na městskou radu naléhal, aby dala opravit střechu sv. Bartoloměje, protože do kostela zatéká, nové zasklení rozbitých oken dokonce zaplatil ze svého. Do zdánlivé idylly však zasáhly vnější okolnosti. Nesmíme zapomínat, že zdaleka ještě neskončila třicetiletá válka. V roce 1634 do země vtrhli Švédové provázení Sasy. Dne 16. srpna saské vojsko dobylo nedaleký Nymburk. Celé město bylo vydrancováno, zabito bylo více než dva tisíce obyvatel, přičemž nebyli ušetřeni ani ti, kdo hledali útočiště v tamním farním kostele sv. Jiljí. V Kolíně samozřejmě tato událost nezůstala bez odezvy, jediné opatření podniknuté na posílení obrany města však bylo spálení dřevěného mostu přes Labe. Už 18. srpna dorazil na zálabské předměstí jízdní oddíl nepřátelského vojska, přičemž zástupci městské rady, vyslaní na jednání s vojáky, byli vyzváni, aby se město vzdalo, vystavělo nový most a přijalo do svých zdí saskou posádku, jinak je čeká osud Nymburka. Následující den, 19. srpna, se podařilo Sasům zabavit snad někde u Starého Kolína větší množství vorů, vytvořit z nich improvizovaný most přes Labe a dostat se tak až pod hradby Kolína. Obyvatelé začali před nimi prchat kouřimskou branou pryč z města směrem k Uhlířským Janovicím a do sázavských lesů, a to včetně primátora, konšelů, starších a také děkana. P. Hofman utekl ke své dceři do Jaroměře a do Kolína se už nevrátil. Ještě téhož roku na podzim se stal děkanem v Čáslavi, od roku 1636 do roku 1645 pak v tehdejší Německém Brodu. Jindřich Hofman byl i literárně činný, v roce 1637 vydal tiskem nábožensko-historický spis *Ocularia aneb oči sklené starého Čecha*, který v dedikaci připsal mimo jiné i „slovutné poctivosti a opatrnosti Jeho Milosti Císařské panu rychtáři, pánům purkmistru a radám města Kolína nad Labem, pánům patronům a přátelům mým laskavým“, v roce 1642 mu pak vyšla kniha *Zrcadlo náboženství*. Zemřel v roce 1646 jako farář u sv. Vojtěcha na Novém Městě pražském.

Pokračování příště.

Martin Křídlo

LITURGIE

Seriál: Křest malého dítěte

(3) Bohoslužba slova

Malé dítě neumí mluvit a ani nerozumí tomu, co se v kostele říká. A přesto je součástí křestních obřadů čtení z bible. A dnes se dozvíte proč.

Apoštol Pavel ve svém listu do Říma napsal, že víra je ze slyšení neboli z hlásání. Církev proto předtím než někoho pokřtí, rozeznívá Boží slovo tím, že jej čte, zpívá a vykládá. Boží slovo má jednu najít odpověď v životě křtěného dítěte. A touto odpovědí není nic jiného než právě víra. Číst z bible v kostele může jen ten, kdo je sám pokřtěný. V našem případě by to měl být ještě někdo jiný než rodiče a kmtři, protože oni mají Božímu slovu naslouchat a nechat se jím zasáhnout.

Na počtu čtení je možné se domluvit s tím, kdo bude křtít. Kromě evangelia může být ještě jiné čtení a dokonce žalm. Už od starověku se při křestní liturgii užívalo např. žalmu dvacátého třetího: „Hospodin je můj pastýř.“ Nebo žalmu čtyřicátého druhého: „Jako laň prahne po vodách bystrin, tak prahne má duše po Tobě, Bože.“

Celá bohoslužba slova nás má připravit na to, co se bude dít. Máme si uvědomit a dokonce prožít, že slavné Boží divy, které popisuje bible, nepatří do dávné minulosti. Ale že Bůh jedná a koná veliké věci také dnes. Například když je někdo pokřtěný a Bůh ho přijímá za své dítě.

Pokřtít někoho tedy vždycky znamená odpovědět s vírou na Boží slovo, které církev rozeznívá v srdci člověka tím, že je hlásá.

P. Petr Soukal

Zdroj: www.liturgie.cz/video/a/krest-maleho-ditete

Video: <https://youtu.be/yZiNqLVITvw>

Pro časopis Bartoloměj přepsal Martin Prokop

OKÉNKO DO FARNÍ CHARITY

Milí přátelé kolínské charity, nejprve bych Vás rád informoval o výsledcích Potravinové sbírky, které se naše charita pravidelně účastní. Celkově se v Bille u gymnázia vybralo krásných 500 kg potravin, což na jarní kolo sbírky a navíc v malém obchodě považuji za pěkný úspěch. Vybrané potraviny jako vždy poslouží v našem Centru Kohoutek, kde budou průběžně vydávány (zejména na základě poukázek vydávaných odborem sociálních věcí a zdravotnictví). Moc děkujeme jak dárcům, tak i zapojeným dobrovolníkům!

Farní charita Kolín se opět připojila k programu Adopce na dálku, kterou zajišťuje Arcidiecézní charita Praha. Adoptovali jsme malou holčičku, která se jmenuje Jazmine Mpologoma. Jazmine se narodila v roce 2018 a žije se svými rodiči v Buleega – Buikwe. Rodina je křesťanská, otec Keneth pracuje jako řidič motorky (avšak s rodinou již nebydlí, ale finančně je podporuje) a matka Viola pracuje v zemědělství. Má sourozence Jacksona a Jovana. Jazmine chodí do první třídy St. Joseph's R/C P/S – katolická základní škola v Makindu, Buikwe. Jazmine by chtěla být lékařkou. Aby se rodina užívala, tak pěstují fazole, maniok, sladké brambory a kávu, mají dvě kozy a měsíční příjem je v přepočtu na naše zhruba 420 Kč. Jeden z bratrů je na invalidním vozíku a matka s ním musí pravidelně jezdit do nemocnice.

Na závěr připomínám a zvu na slavnost do Českého Brodu – požehnání a zahájení fungování Střediska sv. Gotharda – Akce se uskuteční 17. 5. a bude zahájena mší v kostele v Gotharda a následně bude pokračovat programem v Oranžové zahradě na místní faře. Akci chceme pojmout, stejně jako ostatní charitní akce, v přátelské a pohodové atmosféře. Moc se na Vás těšíme!

S přáním krásných jarních dní, Petr Zavřel.

ŽIVOT VE FARNOSTI

Kalendář akcí v květnu 2026

Májové pobožnosti u kapliček v obci Červené Pečky budou vždy v sobotu v 18:30: 2. května v Bořeticích, 9. května v Bohouňovicích, 16. května v Bořeticích, 23. května v Bohouňovicích a 30. května v Bořeticích.

11.-12. květen – varhanní kurz Pražské konzervatoře v kostele sv. Bartoloměje.

16.-17. květen (sobota-neděle) – kurz přípravy snoubenců ve farním komunitním centru. Program v sobotu: 9:30–17:00 hod., v neděli: 14:00–17:30 hod.

21. květen (čtvrtek) – svatodušní ekumenické setkání v Českobratrské církvi evangelické. Začátek je v 18 hod.

28. květen (čtvrtek) – varhanní recitál v kostele sv. Bartoloměje. Začátek je v 19 hod. Na varhany hraje Pavel Černý.

29. květen (pátek) – Noc kostelů.

30. květen (sobota) – koncert Schola Gregoriana Pragensis v rámci muzejní noci. Koncert se koná v kostele sv. Bartoloměje od 20 hod.

Další akce

7. červen (neděle) – slavnost Prvního svatého přijímání. Mše svatá bude v 10 hod. v kostele sv. Bartoloměje.

25. červen (čtvrtek) – varhanní recitál v kostele sv. Bartoloměje. Začátek je v 19 hod. Na varhany hraje Pavel Svoboda.

30. srpen (neděle) – Posvícenský koncert na 4 ruce a 4 nohy. Na varhany hraje Václav Metoděj Uhlíř a Václav Uhlíř. Začátek je v 17 hod.

Nová výstava v kolínském muzeu

Ve čtvrtek 9. dubna byla v Regionálním muzeu v Kolíně (v Červinkovském domě, proti chrámu sv. Bartoloměje) otevřena výstava nazvaná „**Chrám svatého Bartoloměje ve fotografii a ve výtvarném umění. Sudek. Funke. Parlář.**“ Představuje cca 100 uměleckých děl (maleb, kreseb, grafických listů, tisků a fotografií), které spojuje jedno – chrám (motiv chrámu) sv. Bartoloměje v Kolíně (snad s výjimkou Sudeka, který je zde zastoupen fotografiemi z chrámu sv. Víta v Praze). Více či méně známá díla bezmála čtyřiceti autorů, většinou nějak spjatých s naším městem, větší či menší kvality, převážně ze sbírek kolínského muzea, v jakési zvláštní řadě a symbióze. Vedle sebe, bez zjevných vazeb či chronologické návaznosti, jsou zastoupeny práce hlavně z 19. a 20. století, včetně prací stále tvořících autorů. Proč ne. Počínaje Morstadtem, přes Mazucha, Čarta, Rykra, Hlaváčka, Blažka (Františka Víta i Bedřicha), Balcara, Kubička, Rajdla... Fotografiemi Víta Kloučka a René Hraly se poté dostáváme do 21. století.

Trochu záhadou zůstává, proč v podtitulu výstavy jsou uvedena jména Sudeka, Funkeho a Parláře. Ano, Funke je zastoupen částí svého úžasného cyklu Chrám sv. Bartoloměje, ale Sudek je zde prezentován, jak již bylo řečeno, fotografiemi sv. Víta v Praze, byť nádhernými, a mám-li být upřímný,

Foto: V. Klouček

nevybavuje se mi, že by se naším chrámem blíže ve své tvorbě zabýval. A Parlář? Samozřejmě, bez něj by nebylo co malovat či fotografovat.

Výstava potrvá do 1. listopadu 2026.

Jaroslav Pejša

Noc kostelů

V pátek 29. května 2026 proběhne další ročník Noci kostelů. V době psaní tohoto příspěvku bylo přihlášeno úctyhodných 1459 kostelů a modliteben. Téma letošního ročníku je ODVAHA.

Z naší farnosti budou přístupné kostely v Kolíně – chrám sv. Bartoloměje (18:00–21:00) a kostel Nejsvětější Trojice (18:00–21:00; od 18:00 Mše svatá, poté koncert dětské skupiny a mládeže), kostelík sv. Víta se v době uzávěrky tohoto čísla ještě zvažuje.

Z dalších kostelů farnosti bude přístupný kostel sv. Bartoloměje v Býchorech (18:00–22:00; od 18:00 vystoupení hudebního souboru BeChoristi), kostel Narození Panny Marie v Červených Pečkách (17:00–20:00; volná prohlídka nově rekonstruovaného kostela, oratoře, zvonice a restaurovaných zvonů), kostel sv. Jakuba Staršího v Ovčárech (17:00–20:00), kostel sv. Václava v Ratboři (17:30–21:30; po dobu otevření výstava obrazů Jany San a fotografií z průběhu opravy věže kostela), kostel sv. Ondřeje ve Starém Kolíně (17:30–21:00), kostel sv. Bartoloměje v Solopyskách (Suchdol-Solopysky, 16:00–20:00), kostel Navštívení Panny Marie na Vysoké (Suchdol-Vysoká, 19:00–21:00) a kostel sv. Martina v Zibohlavech (Kolín-Zibohlavy, 17:00–21:00; 17:00–17:05 vyzvánění zvonů, 17:10–17:15 zahájení, 17:15–18:00 komentovaná prohlídka kostela, 18:00–18:30 prohlídka věže, 18:30–19:00 komentovaná prohlídka kostela, 19:00–19:30 prohlídka věže, 19:30–20:00 komentovaná prohlídka kostela, po celou dobu výstava fotografií Víti Kloučka a stavebních plánů z přestavby kostela). Avizovaná noc kostelů v kostele Nejsvětějšího srdce Ježíšova ve Velkém Oseku byla z technických důvodů zrušena.

Kromě katolických kostelů budou přístupné i evangelické kostely, a to zde v Kolíně (kde proběhne výstava fotografií Martina Krušky, od 18:00 koncert smyčcového orchestru Archi a od 20:00 koncert barokního tria Trio Colorato) i v nedaleké Velimi (od 20:00 koncert a vystoupení žáků Základní školy TGM Velim).

Kdybych měl něco doporučit mimo Kolínsko... Samozřejmě, nejvíce je zpřístupněných kostelů v Praze. I program v některých z nich by stál za

zvážení. Koho láká (nejen) moderní architektura, pak je zajímavý Hradec Králové. Já bych ale volil třeba nedaleké Záboří nad Labem a jeho doopravdy pozoruhodný románský kostel sv. Prokopa (18:00-20:00).

Podrobnosti najdete na stránkách www.nockostelu.cz.

Jaroslav Pejša

Krátké zprávy

Kněžské jubileum. Před třiceti lety dne 27. 4. 1996 byl v polském Pieniężnie vysvěcen na kněze otec Jaroslaw Batóg SVD, náš farní vikář a nemocniční kaplan. Spolu s ním jsme poděkovali Bohu za dar kněžského života v úterý 28. dubna při večerní mši svaté v kostele sv. Bartoloměje.

Foto: M. Prokop

V neděli 26. dubna jsme slavili poutní mši svatou v kostele sv. Jiří v Lošanech ke cti patrona kostela.

V sobotu 25. dubna 2026 byl slavnostně uveden na svatovojtěšský arcibiskupský stolec Mons. Stanislav Příbyl.

V sobotu 11. dubna jsme se v kostele Nejsv. Trojice sešli k tiché modlitbě za mír, ke které v tento den vyzval Svatý Otec Lev XIV.

Na Bílou sobotu 4. dubna přijali svátost křtu v chrámu sv. Bartoloměje čtyři katechumeni.

Zdroj: facebook.com/farnostkolin

Staňte se součástí unikátního duchovního a poutního prostoru na kopci Vinice a postavte s námi křížovou cestu pro Kolín. Veškeré podrobnosti naleznete na stránkách farnosti:

<https://www.farnostkolin.cz/krizova-cesta-na-vinici/>

Začalo přihlašování na Celostátní setkání mládeže 2026 v Ostravě. Srdečně zveme všechny mladé, aby se přidali k výpravě mládeže z naší farnosti. Budeme mít příležitost k blízkému setkání s Bohem a se spoustou mladých lidí z celé země, zažít povzbuzení ve víře a také si něco nového naučit. Kontaktní osoba: Peter Čech ml.,

spolco.kolin@gmail.com, tel.: 608 567 934. Podrobné informace naleznete na: Instagramu (csm_ostrava), facebooku (celostatnisetkanimladeze), webu <https://celostatnisetkanimladeze.cz>

Eucharistická adorace se koná vždy v pondělí, středu a čtvrtek od 11 hod. v kostele Nejsvětější Trojice v Kolíně.

Modlitby otců se konají každé první pondělí v měsíci v 19 hodin ve farním komunitním centru.

Modlitby chvál probíhají každý čtvrtek od 19 hod. ve farním komunitním centru.

Také v tomto roce pokračujeme v projektu adopce na dálku. Podpoříme vzdělávání celkem šesti dětí, s jejichž příběhy jsme vás na stránkách Bartoloměje seznámili právě před rokem. Příspěvky můžete přinášet na obvyklá místa hotově anebo poslat na účet farnosti 3252369369/0800, variabilní symbol: 1211638, poznámka: adopce.

Martin Prokop

Varhany hrály pro Helmutha Gripentroga

V roce 2024 jsme dokončili práce na nových varhanách. Jejich finální ladění vedl Helmut Gripentrog, odborník na varhany francouzského typu z Helsinek. Tento proces trval celý měsíc – doslova varhany naladil a poté odletěl zpět domů. Až dosud neměl příležitost slyšet nástroj při koncertním provedení.

Pánové Boris Mettler a Petr Dlabal, majitelé stejnojmenné firmy, která se na stavbě kolínských varhan podílela společně s firmou Kanský-Brachtl, využili příležitosti Gripentrogovy opětovné návštěvy České republiky. Tentokrát přijel spolu s kolegy varhanáři z Finska, a tak mu připravili překvapení – komorní, neveřejný koncert Lukáše Dvořáka, vynikajícího varhaníka. Přestože šlo o koncert neoficiální, byl naplněn mimořádnou energií.

Zdroj: facebook.com/farnostkolin. Helmuth Gripentrog je první zleva.

Hosté z Finska si následně mohli nástroj prohlédnout zblízka přímo na kůru. Kolegové pana Gripentroga prozradili, že o kolínských varhanách publikoval několik článků v odborných finských časopisech. Jsme vděční za to, že náš nástroj vznikl díky práci špičkových českých varhanářských dílen ve spolupráci s vynikajícím intonérem z Finska.

Také v letošním roce budeme mít příležitost vyslechnout si přední varhaníky. Nejbližší varhanní koncert se uskuteční v kostele sv. Bartoloměje ve čtvrtek 28. května 2026 od 19 hodin. Na varhany zahraje Pavel Černý.

Ján Halama

OKÉNKO DO DKSŠ A MŠ

Holky v akci - Řemesla v akci pošestnácté

Již pošestnácté se uskutečnilo setkání čtyř spřátelených škol s názvem *Řemesla v akci*. Tato tradiční událost znovu potvrdila, že skutečný smysl podobných setkání nespočívá jen ve výkonu nebo hodnocení, ale především v setkávání, sdílení a radosti ze společně prožitého času.

Foto: DKŠŠ a MŠ

Letošní ročník se nesl v duchu starých českých řemesel – tedy v duchu poctivé práce, trpělivosti a tvořivosti. Žáci si mohli vyzkoušet přípravu studené kuchyně, aranžování stolu, šití, pletení z pedigu i zdobení perníkových srdcí. Každá z těchto činností v sobě nesla nejen rozvoj praktických dovedností, ale také připomínku hodnot, které mají hlubší přesah – úctu k práci, smysl pro detail i radost z dobře vykonaného díla. Celý den se nesl ve velmi přátelské atmosféře. Bylo vidět, že zde nejde o soupeření, ale o podporu a vzájemné povzbuzení. Právě v těchto okamžicích se naplňuje to podstatné – učíme se být spolu, všimnout si druhých a sdílet své schopnosti i radost. I zdánlivě obyčejná škvarková pomazánka dokázala letos porotu překvapit a připomenout, že i jednoduché věci mohou být výjimečné, když jsou připraveny s péčí a láskou.

Děkujeme všem školám, pedagogům, členům poroty, hostům a také sponzorům, kteří se na realizaci akce podíleli. Díky nim mohl vzniknout den, který nebyl jen o dovednostech, ale především o lidskosti, otevřenosti a společném sdílení.

Foto: DKŠŠ a MŠ

Takové chvíle nám připomínají, že vzdělávání není jen o znalostech, ale i o formování srdce. A právě v tom má podobné setkání své nezastupitelné místo.

Těšíme se na další ročník.

Alžběta Zvěřinová

PŘÍBĚHY Z HISTORIE VELTRUBSKÉ FARNOSTI

Pater Josef Vobořil

Hodnocení veltrubských osadníků je velmi nelichotivé a P. Vobořil k tomu měl poměrně značné množství důvodů. Zmíním ještě jeden. Na faře čp. 3 bydlel asi 10 let a za těch 10 let mu někdo devětkrát ukradl

všechny slepice. Veltrubští osadníci ale nebyli všichni protinábožensky naladěni, byla to pouze parta bohatších sedláků, kteří si mysleli, že vládnou v této obci a kněz jim v tom dost vadil, protože mnoho lidí na slova kněze slyšelo. K dobru Veltrub lze přičíst i to, že v posledním čtvrtstoletí zde vyrostli dva rodáci, kteří byli na kněze vysvěceni. První byl Jan Mokráček, narozený 20. ledna 1876, na kněze vysvěcený v Praze 17. července 1898, primici slavil ve Veltrubech 24. července a jeho první umístění bylo kaplan v Netvořicích. Druhý, Bedřich Mokráček, se narodil 6. března 1876, vysvěcen byl 6. června 1899 v Litoměřicích, kde slavil svoji primici, umístěn byl jako kaplan ve Štětí. Když nastoupil P. Vobořil do Veltrub bylo mu 35 let, pohřby zemřelých z Velkého Oseka se konaly ve Veltrubech, do velkosecké školy chodil pěšky a tím odpadly problémy s dopravou. Po zprovoznění hřbitova ve Velkém Oseku si vymínil dovoz na pohřby, ale do školy stále chodil.

V dubnu v roce 1902 jej cestou ze školy chytila silná bouře, liják, prudký vítr a kroupy o velikosti holubího vejce. Přidal do kroku, ale domů přišel promáčený a od krup měl po celém obličejí modřiny. Onemocněl a již se úplně neuzdravil. Cítil tlak u srdce, občas měl záchvat a trpěl špatnou náladou (možná i depresí). 22. května 1904 ochrнул na levou část těla, byl hospitalizován, ve Veltrubech ho nejprve zastupoval kněz z kláštera v Kolíně a 23. září mu byl přidělen kaplan, novokněz Josef Ježek, který zde byl do 1. září 1905 a poté odešel do Uhlířských Janovic. Na jeho místo nastoupil opět novokněz Josef Dušek vysvěcený 29. 6. 1905. Kaplan sloužil mše a vyučoval náboženství. To již byly ve Veltrubech 4 třídy a ve Velkém Oseku 3 třídy. Úřadování mu ale zůstalo, a tak až do 15. září úřadoval v nemocnici, ze které odjel do lázní a potom úřadoval na faře.

7. května se ve veltrubské farnosti konala generální vizitace a po 25 letech byla spojena s udělováním svátosti biřmování. Přípravy zařizoval kaplan Josef Dušek, protože tyto dny již nemoc postoupila tak, že P. Vobořil nevstal z postele. Od středy probíhala duchovní příprava a na pomoc s udělováním svátosti smíření přijel krom kněží z okolí i Beřich Mokráček, rodák z Veltrub, kaplan ve Štětí. V neděli přijel i druhý rodák z Veltrub, kaplan z Netvořic, Jan Mokráček. V 8 hodin ráno přijel do Veltrub arcibiskup pražský, primas českých zemí, Lev svobodný pán ze Skrbenských, doprovázen svým ceremonářem a představiteli kolínského vikariátu. Veltrubští osadníci si příležitost předvést se před

okolním světem nenechali ujít a přivítání provedli se vsí parádou. Nechyběly slavobrány, hlasitá hudba, oslavné básně, uvítací řeči představitelů obce, vlající prapory a mnoho další parády. Po uvítacím ceremoniálu chtěl arcibiskup nejprve pozdravit nemocného kněze, ale ten v tu chvíli nebyl při vědomí. Biřmování proběhlo venku kolem kostela, protože biřmovanců bylo 349 dětí i dospělých. Po biřmování proběhly zkoušky z náboženství a šlo se na faru, kde se ještě před obědem arcibiskup vyptával na veltrubské poměry. Po obědě se arcibiskup šel pozdravit s P. Vobořilem, který na chvíli nabyl vědomí. V noci se P. Vobořilovi přitížilo, ráno mu zavolali doktora, který mu píchnul injekci morfia, aby netrpěl bolestí. Během dopoledne přišli jeho příbuzní z Hradiščka Doušovi a Petránkovi a přijel i farář z Konárovic. P. Vobořil ještě krátce nabyl vědomí a chvíli před polednem zemřel.

Narodil se 7. října 1853 v Oulřii čp. 27 ve farnosti Pecka do rodiny Františka a Anny Vobořilových a měl bratra Františka a sestru Annu. Chodil do školy v Nové Pace a do gymnázia v Jičíně. Po maturitě vstoupil do biskupského semináře v Hradci Králové a 10. 7. 1881 byl vysvěcen na kněze. Nastoupil jako kaplan do Vosice, kde byl farářem František Novák. Ten byl ale tak zadlužen, že pokud bylo potřeba koupit nějaké jídlo, musel jít nakoupit kaplan a zaplatit ze svých peněz (jako kaplan měl příjem 50 zlatých ročně). 17. 7. 1884 byl ustaven jako kaplan do Labské Týnice, kde byl velmi spokojen a 1. 12. 1888 jako administrátor do Veltrub, kde byl 22. května 1889 instalován jako farář. Zde působil necelých 18 let a zemřel 8. května 1906 ve věku nedožitých 53 let, pohřben je ve Veltrubech v kněžském hrobě.

Josef Sixta

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.
Na vydání spolupracovali: Ján Halama, Martin Křídlo, Tomáš Pavela Jaroslav Pejša, Martin Prokop.
P. Ján Halama: tel.: 604 294 247, e-mail: farnost-kolin@volny.cz
• e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com • web: www.farnostkolin.cz • FB: facebook.com/farnostkolin
Číslo účtu farnosti: 3252369369/0800, variabilní symbol pro dárcе: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38) případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel).
Fotografie na titulní straně: Mše svatá k oslavě kněžského jubilea P. Jaroslawa Batóga SVD. Foto: M. Prokop